

ποιημάτων, ὅπου χάρις στιχουργίας, γλυκύτης ῥυθμοῦ, ἀκρίβεια γλώσσης καὶ ἰδεῶν κενοφανῆς ἔκφρασις, ἔδωκε τὰς χρηστοτάτας ἐλπίδας περὶ ἐμφανίσεως νέου ποιητοῦ εἰς τὸ ἔθνος μας. Τοῦ αὐτοῦ δημοσιεύομεν ἤδη τὸ κατωτέρω ποιημάτιον, ὡς νέον δεῦγμα ὅτι ὁ νέος ποιητὴς προοδεύει, καὶ φιλομαθῶς ἀντλεῖ σήμερον εἰς τὰ σχολεῖα, καὶ μορφώσας τὴν φιλοκαλίαν του διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἀρχαίων καὶ νέων πατέρων τῆς ποιήσεως, θέλει δοξάσει ποτὲ τὸ ἔθνος τοῦδ' ἰὰ τῆς εὐφυΐας του.

Α Ι Κ Τ Κ Λ Α Δ Ε Σ.

Ὅπότεν φῶς ἑωθινὸν Ἑοῦς ῥοδοδακτύλου
Ἐπάνω στερεώματος γλαυκοῦ, ἀστεροήλου,
 Νὰ ἐξαπλοῦται ἀρχινᾶ,
Τῶν ἄστρον τὰς μαρμαρυγὰς κατὰ μικρὸν συστέλλον,
Καὶ τοῦ παμβασιλέως των τὴν ἄνοδον ἀγγέλλον,
 Ὅπου τὴν φύσιν κυβερνᾷ·

Κ' ἐξ ὕπνου ἀνακύψασα ἡ φύσις παννυχίου,
Ἐμνον ἀφίνη πρὸς τιμὴν τοῦ νοητοῦ ἡλίου,
 Τοῦ πάντων βασιλέως·
Καὶ ἤδη ἄφθονος καπνὸς λιβάνου εἰς νεφέλας
Ἀπὸ τοὺς θόλους τῶν ναῶν ὑψοῦται ὑπομέλας,
 Εὐώδης καὶ ὠραῖος·

Εἰς ταύτην τότε τὴν τερπνὴν γαλήνην τῆς πρωΐας,
Εἰς βράχον, ἀκρωτήριον τῆς πέραν παραλίας
 Ν' ἀνέβω θέλω θεωρός.
Ἐκεῖθεν ὡς εἰς κάτοπτρον ἐκτάσεως ἀπείρου
Εἰς τὸ Αἰγαῖον φαίνεται Κυκλάδων γύρου γύρου
 Κατοπτριζόμενος χορός.

Ὡτὰν ἀλληλουχούμεναι ἢ μία ἐκ τῆς ἄλλης

° Αν ἦναι μία ἢ πολλὰ, δικαίως ἀμφιβάλλεις
 Περισκοπῶν τριγύρου.
 Τὸ πᾶν ὡς λίμνη φαίνεται πλατεῖα καὶ μεγάλη
 Εἰς τὴν ὅποιαν ἄλυσις ὀρέων περιβάλλει
 Περίζωσμα ἠπέρου.

° Ω! τὰς ἀδόλους ἀδελφὰς! ἰδέ τας, ἀπ' αἰῶνος
 Πλησίον διαμένουσιν· ὁ πανδαμάτωρ χρόνος
 Ποτὲ δὲν τὰς ἐχώρησεν,
 ° Ολας τῆς γῆς τὰς ἀρετὰς, ἀέρος εὐκрасίαν,
 Καὶ κλίμακος γλυκύτητα, καὶ γῆς περιουσίαν
 ° Ἡ φύσις τὰς ἐδώρησεν.

° Ἰδέ τας· κατὰ πρόσωπον κυττάζουσιν ἀλλήλων,
 ° Ἡ Δῆλος πρὸς τὴν Μύκωνον, ἢ Τήνος πρὸς τὴν Δῆλον,
 ° Ἡ Νάξος πρὸς τὴν Ἄνδρον·
 Καὶ εἰς τὸ ὑποκύανον τῶν κορυφῶν των χρῶμα
 ° Ὑπὸ λευκότητος πυκνὰς ἀνακαλύπτει τ' ὄμμα
 Πληθὺν κωμῶν εὐάνδρων.

Τὰς κόμας ταύτας κατοικοῦν φιλόπονοι ἀγρόται·
 Πότε τὴν γῆν ἐργάζονται μὲ δίκελλαν, καὶ πότε
 Τὸν πόντον διαπλέουσι.
 Τὸ ψεῦδος δὲν ἐμόλυνε τὰ χεῖλη των οὐδόλων,
 Οὐδὲ εἰς τὰς καρδίας των εἰσέφρησεν ὁ δόλος·
 ° Ἐκδίκησιν δὲν πνέουσι.

Τὸ δεῖπνόν των εἶναι λιτόν· μερὶς κριθίνου ἄρτου,
 Σῦκα καὶ οἶνος παλαιὸς ἐνιαυτοῦ τετάρτου
 Τὴν τράπεζαν πληροῦσιν.
 ° Ἡ θύρα τῆς καλύβης των ὀρθάνοικτος, δὲν παύει
 Τὸν ξένον νὰ εἰσδέχεται, χωρὶς αὐτὸς νὰ λάβῃ
 ° Ἀνάγκην νὰ τὴν κρούσῃ.

Τῶν Αἰγαιοπελαγιτῶν ἐγνώρισας τὰς κόρας·
 Τῶν νήσων ὁμοιάζουσι τὰς τρυφερὰς ὀπώρας,

ΑΙ ΚΥΚΛΑΔΕΣ.

Τὸ μῆλον καὶ ροδάκινον ·
Ἐχουν τὸ βλέμμα ζωηρὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους
Ἐχουν γλυκεῖαν τὴν φωνὴν, γυμνοὺς τοῖς ἀστραγάλους,
Τὸ φύρεμα βαμβάκινον.

Τὸ χρῶμα λάμπει τῆς αἰδοῦς ἐπὶ τὰ πρόσωπά των ·
Φλογίζεται ἢ ἀπαλὴ ἐκείνη παρειά των,
Ὅποταν σὲ λαλῶσι·
Ἔρωσ παράνομος ποτὲ αὐτὰς δὲν σαγηνεύει·
Τὴν σωφροσύνην ἢ χρηστὴν καρδίαν των λατρεύει,
Ἐκείνην ἀγαπῶσι.

Τὸ σῶμα των χρυσοὺς ἀγνὸς, ἀνέπαφος, ἀκτίνας,
Ἄκτινας στέλλει αἵτινες δὲν ἔχουσι μ' ἐκείνας
Τὰς ἄλλας τίποτε κοινόν·
Καὶ κάλλος τόσον τῶν καλῶν ἀπέχον Εὐρωπαϊῶν,
Ὅσον ἀπέχει τοῦ πλαστοῦ τὸ φυσικὸν ὠραῖον,
Καὶ τοῦ ψευδοῦς τ' ἀληθινόν.

Τοιαύτας περικλείετε θεότηας, Κυκλάδες,
Ὡ τῶν πλειάδων τ' οὐρανοῦ ἀντίστοιχοι πλειάδες,
Καὶ νύμφαι ὠκεάνιοι·
Ἀνθῶν τοιούτων καὶ καρπῶν ἀφθόνων εὐπορεῖτε,
Εἰς τὰς ἀκτάς σας κρύπτονται τοιοῦτοι μαργαρίται·
Πολύτιμοι καὶ σπάνιοι.

Ἀγαῖον, τὴν καρδίαν μου ἢ θεά σου εὐφραίνει·
Οἱ ὀφθαλμοί μου μένουσι συχνὰ προσηλωμένοι
Ἐπὶ τοῦ κύματός σου.
Τὸν λάρων θέλω νὰ ὀρῶ θηρεύοντα τὴν σαῦραν,
Καὶ τὴν ἀποθαλάσσιον νὰ ἀναπνέω αὐραν
Τῆς κυανῆς ἀλός σου.

Νὰ περιβλέπω τοὺς μυχοὺς, τοὺς κόλπους, τοὺς λιμένας,
Τὰς ὄχθας, τὰ παράλια, καὶ τὰς ὑπερκειμένας
Τῶν πέριξ νήσων κορυφὰς,

Καὶ τ' οὐρανοῦ τὸ κυανοῦν καὶ κρυσταλλῶδες δῶμα,
 Καὶ φαινομένας ὑπερθεν τοῦ ὕδατος ἀκόμα
 Ἐπάντων τούτων τὰς μορφάς.

Μὲ βλέμμα ἐπιπόλαιον ν' ἀκολουθῶ ταχέως
 Τὴν ἐλαφρὰν περιστερὰν αὐτὴν τοῦ ἀλιέως,
 Ὅπου πετᾶ καὶ φρίσσει,
 Ὅπου ὑδραύλακας ἀφροῦ ὀπίσω τῆς ἀφίνει,
 Καὶ πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκύρτωσε καὶ κλίνει
 Τὸ κύμα νὰ φιλήσῃ.

ᾠ ἰλαρότης οὐρανοῦ! ὦ θέλγητρα! ὦ κάλλη!
 Τίς γῆ ὡς ἡ ἑλληνική; ποῦ φύσις ἀλλοῦ θάλλει
 Τόσον ὀραία καὶ τερπνὴ;
 Γονιμωτέρας ἥλιος ἀκτίνας ποῦ ἐκχύνει;
 Ποῦ μᾶλλον γοητευτικὴ διὰ νυκτὸς σελήνη
 Εἰς τοὺς αἰθέρας ἀγρυπνεῖ;

Ὁ Πλάστης, φαίνεται, λαὸν βουλόμενος νὰ πλάσῃ
 Ὅστις τὸν ἔπακρον βαθμὸν τῆς ἀρετῆς νὰ φθάσῃ
 Καὶ τῆς μεγάλουργίας,
 Ἡθέλησε καὶ χώραν γῆς τοιαύτην νὰ τὸν δώσῃ
 Ὅποια ἔθνος καὶ λαὸν τοιοῦτον νὰ μορφώσῃ
 Ὡσὰν διὰ μαγείας.

Καὶ διὰ τοῦτο ἐξ ἀρχῆς ἡμέρωσαν τὰ ἦθη
 Μολπαὶ Ὀρφέων μουσικῶν, καὶ ὡς θεὸς ὑμνήθη
 Ὁ Ἔρωσ καὶ ὁ Ἴμερος
 Τὴν φύσιν ὅλην ἀριθμὸς ἐπλήρου θεοτήτων,
 Ἡ φύσις ὅλη ἔγινε διατριβὴ χαρίτων,
 Καὶ βίος ἦλθεν ἡμερος.

Ἐλευθερία, ποίησις, ἀνδρία, γενναϊότης,
 Πατρίδος ἔρωσ, ἀρετῆς ἀγάπη, γονιμότης
 Νοὸς καὶ φαντασίας,
 Ἐπήρξαν ἔμφυτα ἡμῶν ἐκ παλαιῶν αἰώνων,

Καὶ μόνον μᾶς ἐστέρησεν αὐτῶν μετὰ ἀγώνων
Ἐχὴρ τῆς τυραννίας.

Τῶν δῆμων ἢ λαμπρὰ φωνὴ ἐδῶ πρωτοηκούσθη,
Τῆς ἐμμελοῦς ἰσότητος ἐδῶ πρωτοεκρούσθη
Ἐλιγυρόφθογγος χορδὴ
Ἐδῶ Χαρίτων καὶ Μουσῶν βωμὸς πρωτοἰδρύθη,
Καὶ ἤχησεν εἰς τῆς σεπτῆς πατρίδος μας τὰ στήθη
Τῆς γῆς ἢ πρώτη ἀοιδή.

Ναὶ, εἶδομεν καὶ ἀλλαχοῦ σοφοὶ ν' ἀναφῶσι,
Καὶ ἀοιδοὶ, καὶ τῶν Μουσῶν ἐρώμενοι, πλὴν πόσοι
Ἰδρώτες, χρόνοι, κόποι!
Ἐνῶ εἰς τοῦ Ὀμήρου μας τὴν πρόσκλησιν δρομαία
Προσέτρεχε βαστάζουσα τὰ δῶρα τῶν ἐννέα
ἘΜοῦσα Καλλιόπη.

Ἀνάλαβε τὸ κλέος σου, Πατρίς! τὸ πάλαι πλήρες
Τὰ δουλικά σου ἔθραυσαν δεσμὰ ἠρώων χεῖρες
Ἀνδρείων, ἀρεοτραφῶν
Ἀνάδειξον ἡμᾶς υἱοὺς ἀξίους τῆς Ἑλλάδος,
Καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ φρόνημα, τὰς ἀρετὰς μετὰδος
Τῶν παλαιῶν μας ἀδελφῶν.

I. Δ. Καρατσούτσας.
